EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 13.07.2006
KOM(2006) 84 slutlig

2006/0022 (CNS)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav

(framlagt av kommissionen)

MOTIVERING

Genom att föreslå en ändring av förordning (EG) nr 539/2001[1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 851/2005[2], uppfyller kommissionen följande syften:

- Att i samband med den regelbundet återkommande översynen av förordning (EG) nr 539/2001 se till att de aktuella bilagorna - som innehåller förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna (bilaga I) samt förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (bilaga II) – uppfyller de kriterier i skäl 5 i förordningen som gäller olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet samt att flytta tredje länder mellan förordningens båda bilagor.

- Att komplettera förordningens båda bilagor så att de fullständigt uppfyller målet i artikel 62.2 b i i EG-fördraget, dvs. att uttömmande fastställa om en tredjelandsmedborgare är skyldig att inneha visering eller är undantagen från detta krav.

- Att ändra ordningen för flyktingar och statslösa så att dessa personer även i fortsättningen kan undantas från viseringsskyldigheten när de bor i ett av de tredje länder som anges i bilaga II, men att de automatiskt undantas från detta krav när de bor i en medlemsstat.

- Att lägga till en ny kategori viseringsbefrielse för innehavare av tillstånd för lokal gränstrafik.

- Att överväga möjligheten till viseringsbefrielse för medlemmarna i de väpnade styrkor som reser på uppdrag av NATO eller Partnerskap för fred.

- Att definiera andra kategorier av pass än de vanliga passen.

Det här förslaget till ändring av förordning (EG) nr 539/2001 omfattar inte de avvikelser från ömsesidighetsprincipen som har konstaterats i fråga om viseringar. Dessa fall behandlas inom ramen för ömsesidighetsmekanismen i dess ändrade form enligt förordning (EG) nr 851/2005.

1. Översyn av bilagorna till förordningen

1.1. Överföring av tredje länder från den ena bilagan till den andra

Europeiska rådet i Sevilla underströk för första gången behovet av att se över bilagorna till förordning (EG) nr 539/2001. En första översyn gjordes i form av förordning (EG) nr 453/2003[3], som innebar att Ecuador flyttades från bilaga II till bilaga I. Inför den nya översynen har kommissionen samlat in uppgifter, särskilt genom att vända sig direkt till medlemsstaterna, för att kontrollera att de nuvarande bilagorna till förordning nr 539/2001 fortfarande uppfyller förordningens kriterier. Medlemsstaternas insända uppgifter har bekräftats av andra upplysningar och statistiska uppgifter som har överlämnats av centrum för information, diskussion och utbyte i frågor som rör passage av gränser och invandring (Cirefi). Efter analysen av de olika uppgifterna har kommissionen dragit följande slutsatser:

För det första påvisar uppgifterna ett intensivt och ihållande migrationstryck från Bolivia. Antalet avvisningar vid de yttre gränserna är högt och utvisningar har konstaterats i flera medlemsstater. Man kan inte heller bortse från frågan om hur detta påverkar den allmänna

[1] EGT L 81, 21.3.2001, s. 2.
[2] EUT L 141, 4.6.2005, s. 3.
[3] EUT L 69, 13.3.2003, s. 10.

ordningen, eftersom antalet bolivianer som frihetsberövas och döms för handlingar kopplade till brottslighet och olaglig invandring också ökar. Dessutom försöker vissa latinamerikanska medborgare slippa undan viseringsskyldigheten genom att olagligt skaffa sig bolivianska pass. Av dessa skäl anser kommissionen att det är motiverat enligt kriterierna i skäl 5 i förordning nr 539/2001 att föreslå att Bolivia flyttas från bilaga II till bilaga I.

För det andra konstaterar kommissionen att viseringsskyldigheten för medborgarna i vissa tredje länder inte underbyggs av statistik eller andra uppgifter som bekräftar att länderna i fråga utgör en risk enligt kriterierna i skäl 5 i förordning (EG) nr 539/2001, särskilt kriterierna om olaglig invandring och allmän ordning. Det tycks inte heller motiverat att behålla viseringsskyldigheten med hänvisning till den regionala sammanhållningen eller EU:s internationella förbindelser. Kommissionen har för övrigt inte enbart inhämtat synpunkter från länder som tillämpar förordning (EG) nr 539/2001. Den har också granskat viseringspolitiken i Irland, Förenade kungariket och Schweiz och dragit värdefulla lärdomar när det gäller kriterierna om olaglig invandring och allmän ordning. Därför föreslås att Antigua och Barbuda, Bahamas, Barbados, Mauritius, Saint Kitts och Nevis samt Seychellerna flyttas från bilaga I till bilaga II. Tack vare denna ändring löser man också de praktiska problem som för närvarande uppstår i dessa länder på grund av att inget EU-land har något konsulat på plats (i fyra av länderna) eller att endast ett EU-land har ett konsulat (i de andra två länderna). Avsikten är att viseringsbefrielsen för medborgarna i dessa länder skall börja tillämpas samtidigt med ett avtal om viseringsbefrielse för de EU-medborgare som vill resa till de tredje länderna i fråga. Denna ordning kommer att garantera respekten för ömsesidighet.

1.2. Fastställande av vilken viseringsordning som skall gälla för vissa specifika kategorier av tredjelandsmedborgare

För det tredje vill kommissionen få till stånd en ändring av en situation som strider mot artikel 62.2 b i EG-fördraget och förordning (EG) nr 539/2001, som antagits på grundval av den artikeln i fördraget. Förteckningen över de tredje länderna i fråga skall otvivelaktigt vara uttömmande och omfatta samtliga tredjelandsmedborgare. Denna tolkning följer direkt av artikelns lydelse och kan vid behov bekräftas av den historiska utvecklingen av gemenskapens viseringspolitik som inleddes med upprättandet av en enda förteckning över de tredje länder vars medborgare var skyldiga att inneha visering. Vissa kategorier av personer, som inte är EU-medborgare, återfinns emellertid varken i bilaga I eller bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001. Det rör sig dels om personer vilkas medborgarskap bestäms av en anknytning till brittiska utomeuropeiska territorier (*British Nationals Overseas*), dels personer som i varierande grad är ”brittiska”, men som inte betraktas som medborgare i Förenade kungariket i den mening som avses i gemenskapsrätten[4]. Medlemsstaterna hanterar denna ”lucka” i förordning (EG) nr 539/2001 på olika sätt: vissa kräver visering av dessa personer och andra inte. Kommissionens meddelande med anledning av rådets förordning (EG) nr 539/2001[5] återspeglar denna praktiska verklighet som står i strid med den totala harmonisering som föreskrivs i gemenskapsrätten.

För att komma till rätta med denna otillfredsställande situation föreslår kommissionen att dessa kategorier av personer skall placeras antingen i bilaga I eller II för att göra förteckningarna uttömmande. Vid valet av förteckning har kommissionen tagit hänsyn till kriterierna i skäl 5 i förordning (EG) nr 539/2001.

---

4 Se Förenade kungarikets senaste uttalande från 1983 (EGT C 23, 28.1.1983, s.1).

5 EUT C 68, 21.3.2003, s. 11

Kommissionen föreslår att *British Nationals Overseas* placeras i bilaga II. Dessa personer har anknytning till Hongkong. De flesta av dem har även ett pass från denna särskilda administrativa region (Hongkong SAR) och behöver därmed inte ha någon visering för att resa till medlemsstaterna. Det finns ingenting som tyder på att *British Nationals Overseas* skulle utgöra en migrationsrisk eller ett hot mot den allmänna ordningen, vilket medlemsstaterna redan har konstaterat flera gånger i diskussioner i rådets arbetsgrupper. *British Nationals Ovserseas* har rätt att resa tillbaka till Hongkong. Deras pass, som endast utfärdas av brittiska myndigheter, är mycket säkert. Av samtliga dessa skäl framstår en viseringsbefrielse för dessa personer (inga problem har hittills rapporterats av de nio medlemsstater som redan tillämpar en sådan befrielse) som fullständigt motiverat. Syftet med artikel 5.2 i förslaget är att dra konsekvenserna av denna slutsats och föra in *British Nationals Overseas* i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001. Man måste emellertid lägga till en särskild rubrik, eftersom de inte är medborgare i ett tredje land. Med tanke på den resehandling som de innehar kan de inte heller betraktas som medborgare i den territoriala enheten Hongkong.

Kommissionen föreslår omvänt att placera *British Overseas Territories Citizens* (BOTC), *British Overseas Citizens* (BOC), *British Subjects* och *British Protected Persons* (BPP) i bilaga I. Reglerna för brittiskt medborgarskap ändrades kraftigt i och med *British Territories Act 2002* som bland annat innebar att majoriteten av BOTC blev brittiska medborgare och därmed EU-medborgare. När det gäller de BOTC som inte blivit brittiska medborgare och BOC, *British Subjects* och BPP framgår det tydligt att dessa kategorier av personer har en begränsad anknytning till Förenade kungariket, eftersom de inte har rätt att bosätta sig där (*right of abode*) och att de även omfattas av invandringskontroller. Dessutom råder stor osäkerhet om deras eventuella anknytning till en annan stat och denna anknytnings exakta karaktär. Av dessa olika skäl anser kommissionen att dessa kategorier av personer bör omfattas av viseringsskyldighet, eftersom de utgör en risk för olaglig invandring[6]. Enligt artikel 5.1 skall de ingå i bilaga I. Man måste emellertid lägga till en särskild rubrik, eftersom de inte är medborgare i ett tredje land.

2. Ordningen för innehavare av andra pass än vanliga pass

Enligt artikel 4.1 i förordning (EG) nr 539/2001 får medlemsstaterna föreskriva undantag från viseringskravet för ”innehavare av diplomatpass, tjänstepass och andra officiella pass” medan bilaga 2 till de gemensamma konsulära anvisningarna[7] avser ”innehavare av diplomat- eller tjänstepass eller passersedlar.” I handboken om handlingar i vilka en visering kan införas[8] hänvisas till tre kategorier: diplomatpass, officiella pass och särskilda pass. Skillnaderna i uppdelningen av passkategorier i olika instrument skapar oklarhet och kan leda till praktiska svårigheter vid tillämpningen av en specifik ordning (viseringsskyldighet eller viseringsundantag) på olika typer av pass. För att lösa dessa problem och klargöra frågan föreslår kommissionen en tydligare uppdelning i tre kategorier av pass (diplomatpass, tjänstepass eller officiella pass samt särskilda pass) Det är syftet med artikel 1.2 i förslaget. Denna uppdelning bör självfallet också användas i bilaga 2 till de gemensamma konsulära anvisningarna och i handboken om resehandlingar. Förslag till beslut i denna fråga kommer att läggas fram.

---

6 Av kommissionens meddelande från 2003 som nämns ovan framgår att en majoritet av medlemsstaterna kräver visering av BOTC.

7 Senaste utgåva: dokument 12357/05, VISA 230 COMIX 586, 27.9.2005

8 Senaste utgåva: dokument 11599/05, VISA 200 COMIX 527, 27.9.2005

Kommissionen har också för avsikt att förtydliga den ordning som gäller för denna kategori av innehavare av specifika pass. Som artikel 4.1 a nu är formulerad skulle man kunna tro att medlemsstaterna själva kan besluta om viseringsundantag. Detta är dock inte fallet, vilket framgår av artikel 1.1 jämförd med artikel 2.1 i förordning (EG) nr 789/2001[9] av den 24 april 2001 om att förbehålla rådet genomförandebefogenheter avseende vissa detaljerade bestämmelser för behandlingen av ansökningar om visering. Genom artikel 1.2 i detta förslag görs följaktligen ett tillägg till artikel 4.1 a i form av en hänvisning till de förfaranden som avses i förordning (EG) nr 789/2001.

3. Att omvandla vissa möjligheter för medlemsstaterna att göra undantag från viseringsskyldigheten till harmoniserade fall av viseringsbefrielse

I nuläget innehåller artiklarna 3 och 4 i förordning (EG) nr 539/2001 flera möjligheter för medlemsstaterna att besluta om undantag från viseringsskyldigheten. Mot bakgrund av kriterierna i skäl 5, särskilt det som är kopplat till olaglig invandring och allmän ordning, framstår det som motiverat att arbeta för en harmonisering genom att införa en automatisk viseringsbefrielse för två kategorier av personer som är bosatta i en medlemsstat.

3.1. Statslösa personer och konventionsflyktingar

Enligt artikel 3 i förordning (EG) nr 539/2001 skall statslösa personer och konventionsflyktingar ”kunna undantas från viseringskravet om det tredje land som de är bosatta i och som har utfärdat deras resedokument är ett tredje land som anges i förteckningen i bilaga II”. Utvidgningen av EU med tio nya medlemsstater den 1 maj 2004 ledde paradoxalt nog till att möjligheten till viseringsbefrielse minskade, eftersom förordningen inte föreskriver någon viseringsbefrielse för konventionsflyktingar och statslösa personer som är bosatta i en medlemsstat som ännu inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut[10].

Kommissionen har för avsikt att råda bot på denna otillfredsställande situation, i synnerhet som den har fått en uttrycklig begäran om detta från Europaparlamentet och rådet i samband med förhandlingarna om utkastet till förordning om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna)[11]. Med tanke på kriterierna om olaglig invandring och allmän ordning anser kommissionen att man kan gå längre än bara en möjlighet till befrielse. Därför föreslår kommissionen att man till artikel 1 i förordning (EG) nr 539/2001 lägger till en automatisk viseringsbefrielse för konventionsflyktingar och statslösa personer som är bosatta i en medlemsstat. Tack vare ett sådant undantag kan man till exempel lösa problemet med de ”lettiska icke-medborgarna” som ännu inte kan dra fördel av likvärdigheten mellan uppehållstillstånd och visering, eftersom rådet ännu inte har fattat beslut om fullständig tillämpning av Schengenreglerna för de nya medlemsstaterna. I artikel 1.2 i detta förslag kvarstår dock möjligheten att bevilja viseringsbefrielse för konventionsflyktingar och statslösa personer som är bosatta i ett av de tredje länder som anges i bilaga II. Denna möjlighet återfinns i artikel 4.2 i förordningen.

---

9 EGT L 116, 26.6.2001, s. 2.

10 Inom ramen för den tekniska anpassningen av anslutningsakten har man fattat det logiska beslutet att ta bort de nya medlemsstaterna från bilaga II till förordning nr 539/2001.

11 Uttalande om innehavare av främlingspass och pass för icke-medborgare: ”Europaparlamentet och rådet anmodar kommissionen och lägga fram förslag inom ramen för översynen av förordning (EG) nr 539/2001 för att undanta innehavare av främlingspass och pass för icke-medborgare som är bosatta i medlemsstaterna från viseringsskyldigheten.”

3.2. Elever som deltar i skolresor

Enligt artikel 4.2 i förordning (EG) nr 539/2001 får en medlemsstat undanta skolelever som är bosatta i ett tredje land som anges i bilaga II från krav på visering, när sådana elever deltar i en organiserad skolresa. I likhet med konventionsflyktingar och statslösa personer kan skolelever som bor i en medlemsstat som ännu inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut inte undantas från viseringsskyldighet. För att så långt som möjligt minska de administrativa hindren för att organisera skolresor inom EU föreslår kommissionen att i artikel 1 i förordning (EG) nr 539/2001 införa automatisk viseringsbefrielse för skolelever bosatta i en medlemsstat, när de åker på organiserade skolresor. I artikel 1.2 i detta förslag kvarstår dock möjligheten i artikel 4.2 i förordningen att bevilja viseringsbefrielse för skolelever som är bosatta i ett av de tredje länder som anges i bilaga II.

4. Att lägga till en ny möjlighet till viseringsbefrielse för personer som reser i samband med lokal gränstrafik

Den 22 februari 2005 lade kommissionen fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om lokal gränstrafik vid medlemsstaternas yttre landgränser och om ändring av Schengenkonventionen och de gemensamma konsulära anvisningarna[12]. Diskussionerna i rådet om detta förslag har bland annat handlat om nödvändigheten av att införa ett särskilt tillstånd för gränsboende. En medborgare i tredje land som är innehavare av ett sådant tillstånd kan på så sätt resa i gränsområdet utan visering, trots att han eller hon omfattas av viseringsskyldighet enligt förordning (EG) nr 539/2001. Kommissionen är beredd att följa denna metod, eftersom den inte påverkar förordningens huvudsyfte, dvs. att underlätta gränspassage för gränsboende med ärliga avsikter. Av skäl som hänger samman med den rättsliga grunden kan ett sådant fall av viseringsbefrielse inte ingå i förordningen om lokal gränstrafik. Däremot kan den läggas till artikel 1.2 i förordning (EG) nr 539/2001, som i sin nuvarande form inte omfattar någon sådan situation. Det är syftet med artikel 1.1 i detta förslag.

Förordningen om lokal gränstrafik, som fortfarande diskuteras, kommer att antas enligt medbeslutandeförfarandet. Om rådet och Europaparlamentet till sist antar en ordning som inte innehåller en kombination av viseringsbefrielse och möjligheten att resa i gränsområdet med ett särskilt tillstånd för lokal gränstrafik blir kommissionen tvungen att ändra sitt förslag.

5. Att lägga till en möjlighet till undantag från viseringsskyldighet för medlemmar i väpnade styrkor som reser på uppdrag av NATO eller Partnerskap för fred

Medlemsstaternas möjlighet att bevilja undantag från viseringsskyldighet i enlighet med artikel 4.1 d i förordning (EG) nr 539/2001 avser endast tjänstemän vid internationella organisationer. De medlemsstater som tillämpar förordning (EG) nr 539/2001 (med undantag av Österrike, Finland, Sverige, Cypern och Malta) har inom ramen för NATO ingått förpliktelser om resor för medlemmarna av väpnade styrkor. I artikel III i den konvention som parterna i Atlantpakten ingick i London den 19 juni 1951 angående NATO-styrkornas status skall medlemmarna av styrkorna vara undantagna från pass-och viseringsbestämmelser. I artikel III föreskrivs emellertid att ett personligt ID-kort och en reseorder för en enskild person eller en grupp skall uppvisas. Tillämpningsområdet för denna viseringsbefrielse utvidgades genom den konvention som parterna i Atlantpakten och de övriga deltagande staterna i Partnerskap för fred ingick i Bryssel den 19 juni 1995 angående ställningen för deras väpnade styrkor. Enligt

[12] KOM(2005) 56 slutlig

artikel I i denna konvention skall bestämmelserna i konventionen från 1951 i princip även tillämpas inom ramen för konventionen från 1995, om inget annat uttryckligen beslutas. Konventionen från 1995 innehåller inget undantag från artikel III i konventionen från 1951.

Enligt bestämmelserna i konventionerna från 1951 och 1995 kan alltså medlemmarna av de väpnade styrkor i de stater som är parter i dessa konventioner resa utan att omfattas av några pass- eller viseringsbestämmelser. Denna viseringsbefrielse, som skall följas av de medlemsstater som skrivit under de konventioner som nämns ovan, återspeglas inte i förordning (EG) nr 539/2001, trots att det kan vara till fördel för medlemmar av väpnade styrkor som är medborgare i de tredje länder som anges i bilaga I till förordningen. Med hänsyn till öppenheten och rättssäkerheten bör man därför komplettera förordning (EG) nr 539/2001 med en hänvisning till den viseringsbefrielse som följer av konventionerna inom ramen för NATO och Partnerskap för fred. Det är syftet med det föreslagna tillägget till artikel 4.2 i förordningen.

2006/0022 (CNS)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 62.2 b i,

med beaktande av kommissionens förslag[13],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande[14], och

av följande skäl:

(1) Förteckningarna över tredje länder i bilagorna I och II i rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav[15] bör överensstämma med kriterierna i skäl 5 i samma förordning. Det är nödvändigt att flytta tredje länder från den ena bilagan till den andra, särskilt med tanke på kriterierna om olaglig invandring och allmän ordning.

(2) Bolivia bör flyttas till bilaga I. Datumet för när viseringsskyldigheten för bolivianska medborgare skall börja gälla bör göra det möjligt för medlemsstaterna att hinna säga upp sina bilaterala avtal med Bolivia och vidta de administrativa och organisatoriska åtgärder som krävs för att införa skyldigheten.

(3) Antigua och Barbuda, Bahamas, Barbados, Mauritius, Saint Kitts och Nevis samt Seychellerna bör flyttas till bilaga II.

Viseringsbefrielsen för medborgarna i dessa länder bör börja gälla först efter det att ett bilateralt avtal om viseringsbefrielse mellan Europeiska gemenskapen och länderna i fråga har ingåtts.

(4) De två bilagorna till förordning (EG) nr 539/2001 bör vara uttömmande. I var och en av bilagorna bör man därför lägga till en rubrik som gör det möjligt att fastställa den

---

13 EUT C […], […], s. […].
14 EUT C […], […], s. […].
15 EUT L […], […], s. […].

viseringsordning som medlemsstaterna skall använda för kategorier av personer som hittills varit skyldiga att inneha visering i vissa medlemsstater och varit undantagna från denna skyldighet i andra. I bilaga I till förordningen bör man lägga till olika kategorier av ”britter”, som inte är medborgare i Förenade kungariket i den mening som avses i gemenskapsrätten och i bilaga II lägga till *British Nationals Overseas.*

(5) Medlemsstaterna kan besluta om undantag från viseringsskyldigheten för innehavare av andra pass än vanliga pass. Det är viktig att klargöra beteckningen för dessa särskilda pass. Det är även nödvändigt att i förordning (EG) nr 539/2001 hänvisa till vilka förfaranden som skall tillämpas vid användningen av dessa undantag.

(6) Följande kategorier av personer kan beviljas undantag från viseringsskyldigheten av medlemsstaterna: konventionsflyktingar och statslösa personer som är bosatta i ett tredje land som anges i bilaga II samt skolelever som är bosatta i ett av dessa länder, när sådana elever deltar i en skolresa. En automatisk viseringsbefrielse bör införas för dessa två kategorier av personer när de bor i en medlemsstat.

(7) Utvecklingen i diskussionerna om införandet av en ordning för lokal gränstrafik gör det nödvändigt att införa en ny viseringsbefrielse för dem som innehar ett tillstånd för lokal gränstrafik.

(8) Ordningen för möjligheterna till undantag från viseringsskyldigheten bör fullt ut återspegla de faktiska förhållandena. Vissa medlemsstater undantar från viseringsskyldighet de medborgare i de tredje länderna i bilaga I som är medlemmar av de väpnade styrkor som reser på uppdrag av NATO eller Partnerskap för fred. Med tanke på rättssäkerheten bör det emellertid finnas en hänvisning i förordning (EG) nr 539/2001 till dessa undantag, som grundas på internationella förpliktelser utanför gemenskapsrätten.

(9) På grund av de successiva ändringarna av förordning (EG) nr 539/2001 bör man förbättra förordningens uppbyggnad och läsbarhet i samband med den omarbetning som bör göras senare.

(10) I enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa två staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket utgör denna förordning en utveckling av bestämmelserna i Schengenregelverket[16], vilken omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtalet[17].

(11) Förenade kungariket och Irland är inte bundna av förordning (EG) nr 539/2001. De deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig i dessa länder.

(12) Denna förordning utgör en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket i den mening som avses i avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till

---

16 EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

17 EUT L 368, 15.12.2004, s. 26.

genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket[18] vilken omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 4.1 i rådets beslut 2004/860/EG av den 25 oktober 2004 om undertecknande på Europeiska gemenskapens vägnar och provisorisk tillämpning av vissa bestämmelser av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket.[19]

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 539/2001 skall ändras på följande sätt:

(1) Artikel 1 skall ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 skall följande stycke läggas till:

”Utan att det påverkar de skyldigheter som härrör från den europeiska överenskommelsen om avskaffande av viseringstvång för flyktingar, som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959, skall statslösa och konventionsflyktingar ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser om det tredje land som de är bosatta i och som har utfärdat deras resedokument är ett tredje land som anges i förteckningen i bilaga I.”

(b) I punkt 2 skall följande stycke läggas till:

”Undantaget från viseringskrav skall också omfatta

– de medborgare i tredje länder som anges i bilaga I som är innehavare av ett tillstånd för lokal gränstrafik som utfärdats av medlemsstaterna i enlighet med förordning nr ……,

– skolelever som är medborgare i tredje länder som anges i bilaga I och som är bosatta i en medlemsstat, när sådana elever deltar i en organiserad skolresa tillsammans med en lärare vid institutionen,

– statslösa och konventionsflyktingar som är bosatta i en medlemsstat och är innehavare av ett resedokument som har utfärdats av denna medlemsstat.”

(2) Artikel 4 skall ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 a skall ersättas med följande:

”a) innehavare av diplomatpass, tjänstepass eller officiella pass eller särskilda pass i enlighet med något av de förfaranden som avses i artikel 1.1 och artikel 2.1 i förordning (EG) nr 789/2001."

---

[18] Rådets dokument 13054/044, tillgängligt på följande adress: http://register.consilium.eu.int

[19] EUT L 370, 17.12.2004, s. 78.

(b) Punkt 2 skall ersättas med följande:

« 2. ”En medlemsstat får från krav från visering undanta

a) skolelever som är medborgare i tredje länder som anges i bilaga I men som är bosatta i ett tredje land som anges i bilaga II, när sådana elever deltar i en organiserad skolresa tillsammans med en lärare vid institutionen,

b) statslösa och konventionsflyktingar om det tredje land där de är bosatta och som har utfärdat deras resedokument är ett av de tredje länder som anges i bilaga II,

c) medlemmar av väpnade styrkor som reser på uppdrag av NATO eller Partnerskap för fred och som innehar de identitetshandlingar och reseorder som föreskrivs i konventionen mellan parterna i det nordatlantiska fördraget om deras styrkors status av den 19 juni 1951."

(3) Bilaga I skall ändras på följande sätt:

(a) Bolivia skall införas.

(b) Antigua och Barbuda, Bahamas, Barbados, Mauritius, Saint Kitts och Nevis samt Seychellerna skall utgå.

(c) En ny punkt 3 skall läggas till:

” 3) BRITTISKA MEDBORGARE SOM INTE ÄR MEDBORGARE I FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND I DEN MENING SOM AVSES I GEMENSKAPSRÄTTEN:

British Overseas Territories Citizens

British Overseas Citizens

British Subjects

British Protected Persons”

(4) Bilaga II skall ändras på följande sätt:

(a) Bolivia skall utgå.

(b) Följande länder skall införas:

Antigua och Barbuda

Bahamas

Barbados

Mauritius

Saint Kitts och Nevis

Seychellerna

(c) En ny punkt 3 skall läggas till:

” 3) BRITTISKA MEDBORGARE SOM INTE ÄR MEDBORGARE I FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND I DEN MENING SOM AVSES I GEMENSKAPSRÄTTEN:

British Nationals Overseas”.

Artikel 2

Medlemsstaterna skall börja tillämpa viseringsskyldigheten för bolivianska medborgare från den …

Medlemsstaterna skall börja tillämpa viseringsbefrielsen för medborgare i Antigua och Barbuda, Bahamas, Barbados, Mauritius, Saint Kitts och Nevis samt Seychellerna från och med det datum då avtalet om viseringsbefrielse mellan Europeiska gemenskapen och det berörda tredje landet träder i kraft.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Bryssel den […]

På rådets vägnar
Ordförande